

Planstyrelsens rapport fra august 1984: »Placering af basehavne for olie- og gasefterforskning« vedlægges i 80 eksemplarer.

Spørgsmål 9:

»Hvilken størrelse forestiller energiministeren sig, at det i modeltilladelsens § 33 omtalte ekspeditionsgebyr skal fastsættes til?«

Svar:

På side 23 i min redegørelse til udvalget om 2. udbudsrunde i afsnittet om afgifter og gebyrer er det nævnt, at ændringer i deltagerkredsen i en tilladelse kræver energiministerens godkendelse, og at der i fremtidige tilfælde af sådanne ændringer vil blive opkrævet ekspeditionsgebyr.

I de Nordsø-lande, vi sammenligner os med vedrørende vilkår for meddelelse af en tilladelse til efterforskning og indvinding af kulbrinter, er der forskellig praksis angående opkrævning af et sådant gebyr.

I Norge og i Holland har man hjemmel til at opkræve en afgift i tilfælde af overdragelse af en andel i en tilladelse, men man har hidtil ikke benyttet sig heraf. I England har man ikke hjemmel til at opkræve et gebyr.

Gebyret, der vil blive opkrævet i henhold til modeltilladelsens § 33, er, ligesom de gebyrer, der opkræves for indgivelse af en ansøgning og for meddelelse af en tilladelse, navnlig begrundet i et ønske om at få dækket statens omkostninger ved sagens behandling.

For 2. udbudsrunde er størrelsen af gebyret for indgivelse af en ansøgning fastsat til 250.000 kr., og gebyret for meddelelse af en tilladelse er fastsat til 1 mill. kr.

Indtil nu har energiministeriet kun haft et begrænset antal sager vedrørende ændringer i konsortiernes deltagerkreds. Det er derfor ikke på nuværende tidspunkt muligt at lægge sig fast på en nærmere angiven størrelsesorden for gebyret i de forskellige situationer, hvor en sag om en ændret konsortiesammensætning vil kunne opstå. Udgangspunktet vil imidlertid foreløbig være, at gebyret vil stå i rimeligt forhold til de ansøgnings- og tilladelsesgebyrer, som opkræves på tidspunktet for tilladelsens overdragelse.

Spørgsmål 10:

»Der ønskes en uddybning af det i redegørelsen på side 46, næstsidste afsnit, anførte.«

Svar:

I beretningen af 30. maj 1984 om 1. runde tilkendegav udvalget, at udvalgets principielle udgangspunkt var, at forhandlingerne med ansøgende konsortier må betragtes som værende afsluttet med afgivelsen af energiministerens redegørelse for, hvilke tilladelser der agtes givet, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Som anført i min redegørelse af 24. april 1985 er jeg enig med udvalget i, at forhandlingerne med ansøgerne – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – bør føres til ende af energiministeriet, før sagen forelægges for udvalget. I modsat fald vil det kunne befrygtes, at der ikke under forhandlingerne mellem energiministeriet og ansøgerne vil kunne opnås klarhed om de vilkår, som ansøgerne er villige til at påtage sig, fordi ansøgerne også må have muligheden af en yderligere forhandling for øje, når sagen er forelagt for udvalget.

Spørgsmål 11:

»Hvilken indflydelse vil danske private selskabers deltagelse i efterforsknings- og indvindingsfasen få for udformningen af glideskalaen?«

Svar:

Energiministeriet vil ved udvælgelsen af rettighedshavere blandt andet lægge vægt på omfanget af den danske deltagelse i ansøgerskonsortiet. Såfremt den eller de private danske deltagere er fuldt betalende, dvs. ikke bliver båret, er det alene glideskalaen for statsdeltagelsen, der er bestemmende for bæringen af danske interesser, og det vil i denne forbindelse være uden betydning, om en privat deltager er dansk eller udenlandsk.

Erfaringerne fra 1. udbudsrunde viser imidlertid, at private danske selskaber p.g.a. de store kapitalkrav og især p.g.a. den store risiko, der kendetegner efterforskningsfasen, vil søge at opnå en vis bæring. Såfremt det forudsættes, at en blok har et vist samlet bæringspotentiale, vil hel eller delvis bæring af en privat dansk deltager naturligvis kunne påvirke udformningen af glideskalaen og